хобню в корейскій столици Сеули. Ворохобня обернула ся против Японців і головно против корейских міністрів, котрим Корейці закидають, що то они, держачи сторону Японії, приневолили цісаря уступити з престола. Зворохобило ся корейске войско, до котрого прилучили ся товпи народа. Корейскі вояки, вирвавши ся з бараків, напали на одну з поліцийних стаций і прогнали звідтам поліциянтів. Коли товпа прилучила ся до них, напали на корейску дільницю і розпочали єї облогу. Против ворохобників виступило японьске войско, стояче залогою в Сеули, але поки що було за слабе, аби ворохобників розбити. Про сеульскі події наспіли нині в ночи такі телеграми:

Сеуль (Бюро Райтера). В пятницю по полудни японьска поліция при помочи артилериї розігнала товпу, облягаючу палату президента кабінету. Президент кабінету схоронив ся до цісарскої палати, прочі же міністри до японьскої амбасади. В місті безнастанно чути було караб новий огонь. Гадають, що прийшло до борби між японьскою поліциєю, а корейскими вояками.

Маркізови Іто донесено о новім заговорі, а іменно цісарска ґвардия на поручене бувшого цісаря, мала о півночи вдерти ся до цісарскої палати і поубивати всіх членів кабінету, котрих цісар уважає одинокими виновниками своєї абдикациї. Японці в наслідок того обсадили цісарску палату і ждали на торжественне вступлене на престол нового наслідника. В суботу рано престол був вже уставлений. На просьбу Японців одержало у нового цісаря авдиенцию 80 осіб, крім того висші урядники, маркіза Іто і кількох консулів. О годині $4^1/_2$ по вступленю на престол наслідника, попращав ся бувший цісар з кабінетом. Японьскі войска все ще займають цісарску палату. Для скріпленя Японців прибув з Пінян до Сеуля один полк піхоти.

Сеуль. Після оголошеного урядового справозданя в послідних подіях погибло 10 Японців, а 30 потерпіло рани. Справозданє урядове не подає числа убитих Корейців.

Сеуль. (Бюро Райтера). Товпа знищила мешканє президента кабінету. Відтак хотіла товпа збурити палати инших міністрів, але японьска сторожа розігнала єї. В борбі погибло богато Корейців.

Сеуль. (Бюро Райтера). Аби спинити напад товпи на цісарску палату, уставлено сильні японьскі сторожі, а на улицях машинові карабіни. Корейске войско на передмістях поводить ся спокійно. Нові японьскі войска все сюди прибувають, але їх сила ще за мала, аби могли розбити войска корейскі.

Новинки.

Львів, дня 22-го липня 1907.

— **Перенесеня.** Галицка Дирекция почт і телеграфів перенесла асистентів почтових: Лейбу Домініка з Тарнобжега до Галича, а Натана Єгера із Снятина до Станиславова.

— **Краєва школа лїсного господарства у Львові** належить до типу висших шкіл лїсних. Она дає теоретичне і практичне образоване на самостійних лїсних господарів. Укінчені ученики тої школи мають право до однорічної войскової службн і можуть здавати в Намістництві державний іспит на самостійних лїсних господарів. Наука триває три роки; курс починає ся 1-го жовтня, а кінчить ся 31-го липня. Вписове виносить 4 кор., а піврічна шкільна оплата 10 кор. Утримане ученика коштує більше-менше 70 корон місячно. Незаможні, а пильні ученики, можуть дістати зараз по першім курсі стипендию або запомогу. Головні условія принятя суть: укінчений 17 рік житя, добре укінчена 7 кляса ґімназиї або реальної школи, однорічна практика лїсова. Ученики з добре укінченою 4-ою клясою середної школи можуть бути також приняті, але мусять здавати вступний іспит. Кандидати з іспитом зрілости середної школи мають деякі полекші. Подаватись о приняте до школи треба найдальше до 15 вересня. Подання вносити треба до дирекциї школи у Львові, ул. сьв. Марка ч. 1. Дирекция уділяє також всяких близших пояснень.

— **Преосьв. епископ Ортиньский** виїде — як довідує ся „Руслан“ — до Америки з кінцем сего місяця або з початком серпня.

— **Ювилейні датки** на будову великої бурси руского товариства педаґоґічного приймають: Краєвий союз кредитовий, Ринок ч. 10: Руске тов. педаґоґічне, ул. Сикстуска ч. 47; всї редакциї народних часописий і всї філії руского товариства педаґоґічного.

— **Дрібні вісти.** Нинї відбуває ся у Львові з'їзд польских лїкарів. В з'їздї бере участь около 2000 осіб. Торжественне відкрите з'їзду відбуло ся нинї рано в сали театральній. — З Горлиць доносять, що в тамошних сторонах проявила ся зараслива недуга звана заковязию карку або менїнґітіс. Особливо лютила ся тота хороба в селї Бистрій. — Київска „Рада“ доносить, що київский справник велїв сконфіскувати памяткову книгу, в якій записували ся люди, що звиджували могилу Шевченка над Днїпром. — В Березові убив грім дня 13 с. м. 70-лїтного старика Войтка Цїхольского в хвили, як колисав дитину. Дитинї в колисцї нїчого не стало ся. — На Буковинї викрила жандармерия фабрику фальшивих однокоронівок. Тим ремеслом займали ся на спілку: російский дезертир Іван Прокопенко і господар Николай Рогошевский в Боянах, єго жінка Василина і Іван Дачковский в Добринівцях.

— **Розумна корова.** Підчас послїдної повени у Відни стала ся подія, котрій нїхто би не повірив, як би не то, що множество людий було єї сьвідками, а котра показує, що й зьвірята мають щось такого, що зближене до розуму, а що ми лиш з браку лїпшої назви називаємо зьвірячим інстинктом. Коли минувшої середи повінь зачала заливати віденьске підгородє Дорнбах, наплила вода до будинку тамошного купелевого заведеня, положеного трохи в долинї, в такій масї, що небавком сягала аж під стелю. Нещастє впало так борзо і так несподївано, що лиш скора втеча могла уратувати житє.

Як то звичайно буває, в таких случаях люди в послїдній хвили раді би ще уратувати се або то, звичайно одїж або якісь дорогоцїнности, иноді навіть лиш якусь дрібничку, а ті, що годують якісь домашні зьвірята, не забувають про них майже нїколи в такім нещастю. Так також пригадав собі хтось корову, котрій в стайни побіч купелевого будинку грозить небезпечність, та й дві хіньскі курки карлички, котрі були також в стайни замкнені. Командант відділу поліцийного Шмідль, польовий Німріхтер, поліциян Бір, купець Лїпох і властктель гостинниці Фукс, котрі через цїлий вечер ратували людий і їх майно, кинулись зараз до стайнї ратувати корову. Вода однак була вже так страшно прибула, що властитель купелевого заведеня просив їх, щоби вже лишили корову єї судьбі, бо не годить ся прецї задля корови виставляти на небезпечність людского житя. Так отже лишили корову в стайни, нехай з нею дїє ся, що хоче. Тимчасом вода прибувала щораз більше і більше.

Коли вода на другий день вже значно була опала, відважив ся командант сторожі пожарної, Грубер, побристи до стайнї і заглянути до утопленої корови. Коли увійшов до стайнї, представив ся єго очам вид, гідний того, щоби єго був відмалював якийсь маляр на вічну памятку. На жолобі високім на 30 центиметрів, стояла корова з витягненою до гори головою, так, що писок міг добре виставати понад воду. Она очивидно підчас того, коли вода зачала напливати до стайнї, докарабкала в смертельнім перестраху тої штуки, що вилїзла на жолоб та перестояла на нїм цїлу ніч і так уратувала не лиш своє житє, але дивним дивом і житє обох курок, котрі схоронившись перед повенью так високо, як лиш було можна, сидїли на єї голові. Корова не боронила їм того.

Шерльок Гольмс таки направду при роботі не лиш в славних оповіданях звістного анґлійского писателя Конана Дойле. Неодин, що читав ті оповіданя, подумав собі може: Цїкава річ, чи Конан Дойле умів би таки направду так зручно висліджувати всїляких злочинцїв, як то він описує? А якийсь наївний

З давних привичок Петро Ілич лише картам полишив ся вірний. Два рази на тиждень грав кілька партий недорогого віста. З видимим вдоволенем брав гру поважно, а коли хто зробив в грі похибку, ганьбив єго голосно.

— Ви видко о чімсь думаєте? Атже я показував вам каро — говорив громовим голосом, вимавляючи слово „каро“ в такий спосіб, немов би ним бив в бубон, а Мария Петрівна з усьміхом ловила долїтаючі до сальону слова мужа і вдоволена кивала головою. Так їй як і иншим особам видавало ся неможливим, аби хто небудь посьмів убити чоловіка, що так добре грав в карти.

А він ждав і ждав цїлі два тиждні перед смертию. Імовірною снували ся єму по голові і инші гадки, звичайні, буденні, о житю, о минувшости; словом старі гадки, випливаючі з давних привичок; гадки чоловіка, котрого мязи і мозок давно вже закостенїли; однако всї такі роздумуваня, мрачні і мілкі, скоро щезали в єго сьвідомости, як викликані перелїтаючим вітром зморщини на водї бистро пливучої ріки. І знов і все, мов чорна глубінь, стояло перед ним бездонне мовчаливе ожиданє. Видавало ся, що з гадками як з людьми лучила єго лише вічливість і привичка, а коли не стало привички і вічливости, гадки розбіглн ся на всї сторони. Як сам лично дома, так і гадкою серед своїх гадок, чув ся самотним.

Ждав. Як все вставав о семій, обливав ся водою з ледом, пив молоко і вже о осьмій удавав ся на звичайний прохід. Кождого разу, переступаючи поріг дому, гадав, що вже назад єго не переступить, а двогодинний прохід замінить ся в якесь поринене в глубину. Одітий в ґенеральский плащ з червоною підшивкою, високий, широкоплечий, хоробрий, несучий гордо сиву голову, дві години з черги, як величаве марево, кружляв по місті, вздовж домків, почорнїлих від дощу, вздовж безконечно довгих плотів і пустих площ, минаючи склепи і крами з перемерзлими, низко кланяючими ся торговельними помічниками. Чи сьвітило блїде жовтневе сонце, чи порошив докучливий дрібний дощик, він невідклично появляв ся на улицях — величаве і сумне марево, що порушало ся поважними, тяжкими кроками, труп, глядаючий парадним маршем могили. Ішов по калужах і по болотї, відбиваючи ся від них червоною підшивкою, розпятого плаща; в простім напрямі перерізував улиці, не звертаючи уваги ні на кланяючих ся єму поліциянтів, ні на повози, котрих рух здержував; а коли би хто з якоїсь висоти приглядав ся єго кождоденній вандрівці-ожиданя, дорога, котру переходив, видавала би уважному спостерігачеви примховатим полученем простих і коротких лїний, врізуючих ся одна в другу і замотаних в кільчастий замотаний клубок.

Мало звертав уваги на то, що дїяло ся побіч него, а нїколи не оглядав ся поза себе; але й перед собою бачив ледве дещо, так був занятий бездонним, чорним ожиданєм. Часто не відклонював ся тим, котрі єму кланяли ся; часто стрічав на своїй дорозі налякані очи перехожих, але єго погляд, обернений в простім напрямі, сховзував ся по них рівнодушно.

Томив єго крик і гамір головних улиць з влізливою цїкавостию їх населеня, отже чимраз частїйше запускав ся в глухі і болотні улички з домками о трех вікнах, з парканами і вузкими деревляними, ховзкими кладками замість хідників. В часї двох тиждгів хотів безнастанно заглянути на Канатну, перейти по нїй там і назад від одного до другого кінця, але не мав сили виповнити свого бажаня, бо видавалось єму невластивим і страшним — страшнїйшим від смерти. І з сумним здивованєм пригадував собі, як то колись, у вересни, їздив по нїй без страху, а навіть хотів когось стрітити, аби поклонитись єму.

(Конець буде).

читатель може и погадав собі; Не знати, чи то таки направду єсть такий Шерльок Гольмс? Отже на таке питане можна тепер сьміло відповісти, що єсть: з Конана Дойле зробив ся таки справдешний Шерльок Гольмс. Инше питанє, чи він тепер докаже такої штуки, якої доказує Шерльок Гольмс в єго оповіданях. Щоби зрозуміти сю переміну славного писателя в справдешного детектива, треба тут пригадати недавну голосну крадіж відзнак ордера сьв. Патрика в Дублині. Єсть се ірляндский ордер і названий по імени сьв. Патрикія (Patrick — чит. Патрік) апостола Ірляндиї. Єго оснував анґлїйский король Юрий III. в 1178 р. Відзнаки сего ордера суть: Подовгасто-круглий золотий щит, на середині котрого на біло-емальованім тлї спочиває червоний хрест сьв. Патрика під зеленим листком конюшини, окружений золотим берегом, в котрім суть вписані латиньскі слова: Quis separabit і рік основаня. Довкола того берега лежить віночок з листя конюшини. Ордер той носять на зеленій лентї через праве плече а на лївій груди осьмилучисту срібну зьвізду. При торжественних нагодах убирають до того ордера синьо-атласовий плащ, біло і сино викладані чоботи з золотими остро́гами і чорний аксамитний капелюх.

Отже недавно тому якийсь доси невислїджений злодій вкрав найдорогоцїннїйшу відзнаку того ордера, зьвізду, яку носить великий майстер того ордера, ірляндский віце-король. Зьвізда тота була прикріплена малесенькими шрубками до своєї ленти. Коли крадїж відкрито, лежала лента на своїм місци. Злодій не відорвав зьвізди анї не відрізав єї, лиш повідкручував дуже уважно всї малесенькі шрубки, мусїв отже дуже довго коло того порати ся. Двері від комнати і шафа, в котрій відзнаки ордера були сховані, були, як виказало слїдство, отворені звичайними, не підробленими ключами; злодій, коли виходив, не замкнув дверий назад за собою, а що найдивнїйше, мусїв виконати свою роботу в ночи хиба на потемки, бо анї варта, анї патрулї не видїли в комнатї сьвітла.

Отже, як доносять з Льондону, Конан Дойле занимає ся тепер дуже пильно крадежию сего ордера і постановив собі кріпко випробувати в практицї то, о чім він доси лиш теоретично писав в своїх оповіданях. Він приїхав до Деблїна і слїдить за злодієм а по докладних розслїдах і зрілїй розвазї прийшов до того переконаня, що крадїж виконано з полїтичних мотивів. То мусїли бути якісь ірляндскі патріоти, котрі вкрали ордер в тій цїли, щоби за всяку цїну недопустити до того, щоби король Едвард вложив на себе відзнаки ордера сьв. Патрика. Коли то удало ся, то вкрадені відзнаки знайдуть ся небавком знову. Отже коли би все так пішло, як в оповіданях Конана Дойле, то мусїла би цїла справа — як замічають деякі ґазети — більше менше ось так закінчити ся: В найблизшім часї, в якійсь порі дня або ще лїпше ночи мусїв би Шерльок Гольмс сидїти з своїм приятелем Ватзоном мовчки в комнатї свого готелю в Деблїнї і курити. Урядник, котрому повіренє було стереженє вкрадених відзнак, впадає до комнати і просить Шерльока Гольмса ще раз, щоби він не переставав, як то ніби здає ся, шукати злодіїв. Гольмс лиш усьміхає ся, бо єго помочи преці зовсїм не треба. Урядник однак не перестає просити. Гольмс дає єму виговорити ся, дивить ся по якімсь часї на годинник а відтак каже до Ватзона і урядника: Ходім! — Він веде обох до того місця, де ордери давнїйше лежали, а котре тепер як день так ніч дуже пильно стережуть. Гольмс отвирає мовчки шафу з ордерами і ось: відзнаки ордера сьв. Патрика лежить на своїм місци, як колиб ніхто їх нїколи не рушив з місця. Ніхто в сьвітї — крім одного Гольмса, котрий уперто мовчить — не знає, звідки они тут знову взяли ся. — Чи так буде, можна сумнївати ся, а практична проба славного писателя може скорше показати, що лекше бути детективом на слові як на дїлї.

— Нещасливі пригоди. В селї Щиплотах коло Яворова настав минувшої пятницї в млинї п. Кульматицкого вибух динаміту. Набій динаміту чи підкинений кимсь умисно, чи внаслїдок якоїсь неосторожности, дістав ся під млиньский камінь і вибух в хвили, коли млин пущено в рух. Вибух був так сильний, що розірвав камінь і відломки єго вбили двох господарів із Щиплот і Кровичи, Николу Заяця і Андруха Ковалишина. Єсть здогад, що то був набій динаміту, якими дехто з тамошних людий убиває рибу в ставі в Завадові і в рiцї Любачівцї, котра пливе через Щиплоти, щоби єї опісля продавати жидам на шабас. Може бути, що хтось з обави перед жандармами, котрі слїдять за такими набоями, сховав єго до мішка зі збіжем а відтак забувши про него, завіз збіже до млина і всипав на кіш. — На Замарстинові урвала машина шлюсареви Петрови Василькови чотири пальцї лївої руки. Поготівля ратункова, подавши єму першу поміч, відставила єго до шпиталю.

† Померли: Мария з Слимаковских Тарнавска, вдовиця по бл. п. Аполлонї Тарнавскім, пароху і деканї в Колтові, померла дня 11 с. м. в 95-ім роцї житя. Покійна була сестрою бувшого ректора духовної семинариї бл. п. Слимаковского і близькою своячкою і товаришкою Маркіяна Шашкевича.

Телеґрами.

Віденъ 22 липня. На нинїшнім засїданю поставили внесеня між иншими: п. Цьонґло в справі знесеня податку консумцийного при продажи мяса на случай різаня худоби з конечности; п. Сьреднявский в справі пільг податкових для товариств продукцийних; — п. Марков в справі значкованя свиний. — Інтерпеляциї ставили між иншими: п. Морачевский в справі зрівнаня дозорців помп з фахово образованими слугами і робітниками зелїзниць державних; — п. Копиціньский в справі браку персоналу при урядах почтових в Галичинї;— п. Стахура в справі змушуваня урядників рускої народности до урядованя в рускі сьвята;— п. Лїберман в справі положеня шлюсарів ревізийних в Перемишли; — пп. Стефтня і Яблоньский в справі поправи відносин авансових ґеометрів евіденцийних в Галичинї; — п. Брайтер в справі управильненя відносин службових дозорців тютюнових в Галичинї і на Буковинї.

Віденъ 22 липня. По відчитаню внесень і інтерпеляций відповідали на інтерпеляциї мінїстри справедливости, просьвіти і торговлї. Пос. Штарк зголосив внесенє в справі знесеня всїх видалень з причин полїтичних і амнестиї для всїх засуджених або остаючих у вязници за провини полїтичні або против обичайности. Внесенє то однак не узискало достаточного числа підписів.

Будапешт 22 липня. Бувший посол до парляменту, Дракулїч, відобрав собі сеї ночи житє. Причина самоубийства не звістна.

Одеса 22 липня. До одного ґалянтерийного склепу увийшов розбишак і зажадав іменем анархістів 4000 рублїв. Коли управитель склепу заявив, що такої суми не має, розбишак вийняв револьвер і казав віддати собі все, що єсть в касї. Забравши відтак 700 рублїв вийшов. В склепі було тодї кілька осіб з публики і з персоналу службового.

Сеуль 22 липня. Не лиш войско корейске єсть за слабе, щоби запанувати над ситуациєю, але також і войско японьске єсть недостаточне. Японцї постарали ся о поміч. Людність звертає ся виключно против Японців, инші чужинцї суть зовсїм безпечні. Побоюють ся, що положенє Японців на Кореї стане ся критичне, коли маси корейского населеня довідають ся, що стало ся.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).